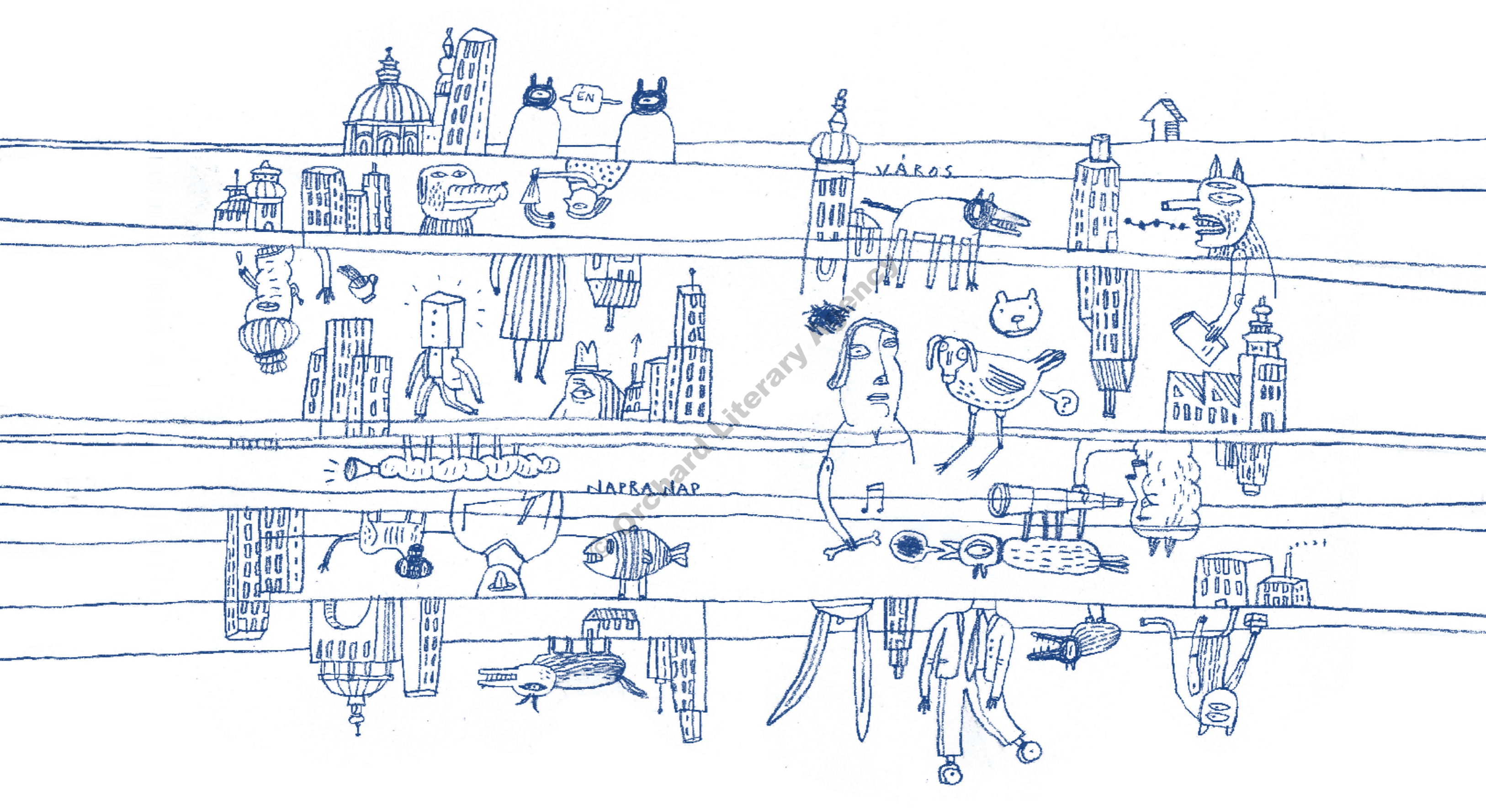

DÁNIEL ANDRÁS

A
nyúl-
formájú
KUTYA

© Orchard Literary Agency

EN

VÁROS

NAPRA NAP

© Orchard Literary Agency

DÁNIEL ANDRÁS

A
Nyúl-
formájú
KUTYA

- A SZERZŐ RAJZAIVAL -

ÉN

Vagyis hogy...

Károly vagyok.

Illetve szervusz.

Vagy inkább jó napot?

Mégis szia?

© Orchard Literary Agency

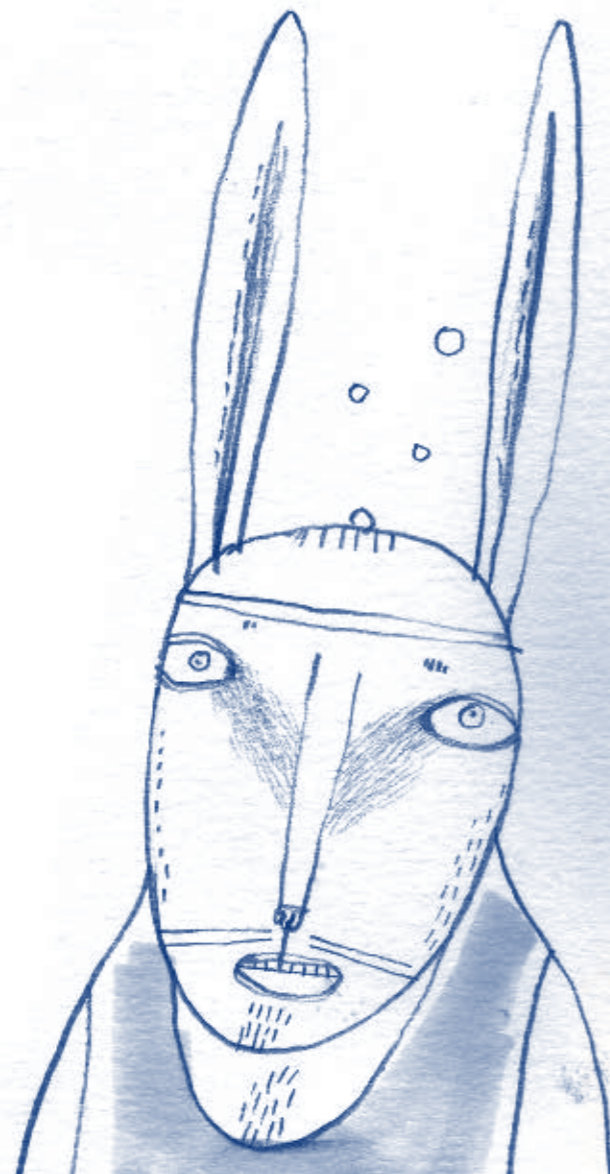

Nem látom, ki vagy – így nehéz köszönni.
Csak úgy teszek, mintha rád néznék, de innen, a papírról nem látni,
ott vagy-e. Nem fura, megszoktam. Csak azt látom, ami ide van
rajzolva körém. Ha kifelé nézek, csak nagy fehérséget látok.
Mintha ott örökösen esne a hó.

Hó, ami mégsem hideg.

Ha kinyújtom a karom, és előretapogatózom, csak a langyos
levegőt fogdosom. Lehetséges, hogy erre nincs is semmi?
De ha nincs semmi, akkor te sem vagy.
Ha ez a helyzet, ha ott tényleg csak üresség van, akkor most
magamban beszélek. Nem fura, megszoktam.

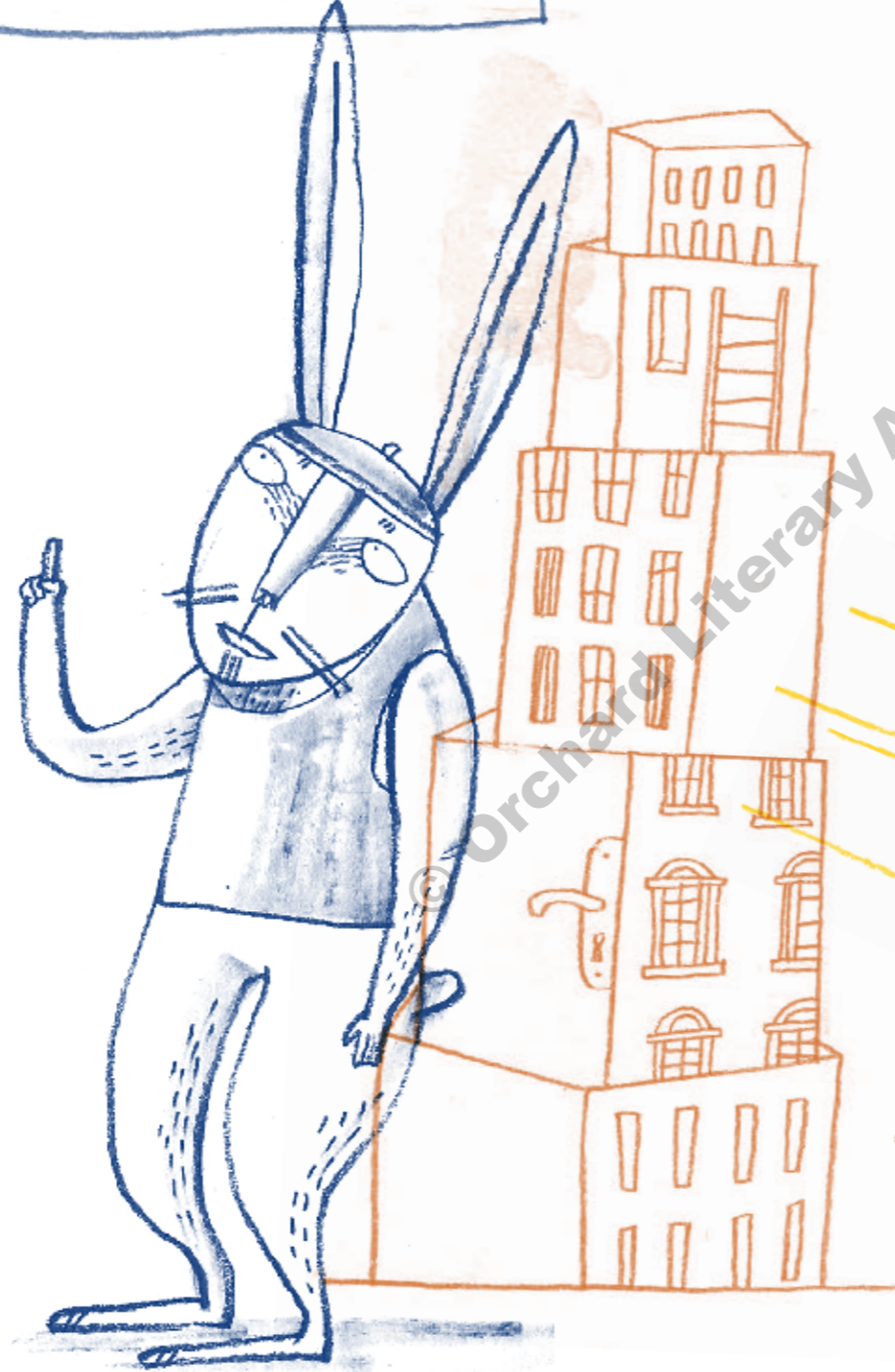
Károly vagyok.
Onnan tudom, hogy ide van írva:

Ha más név lenne itt, mondjuk Ernő
vagy Mihály, akkor úgy hívnának.
A könyvekben már csak így megy:
oda van írva valami melléd, és te *az*
vagy.

Károly, ez esetben.
Károly vagyok.

Jó volna tudni, hogy ez véletlen-e.
Lehet, hogy az, bár az sem kizárt,
hogy szándékosan van így. Valaki
kigondolta, mondjuk. Felírta ide.
De csak találgatok.

KÁROLY

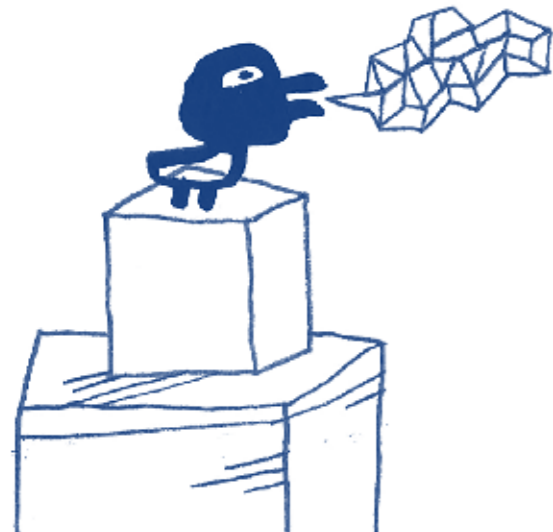
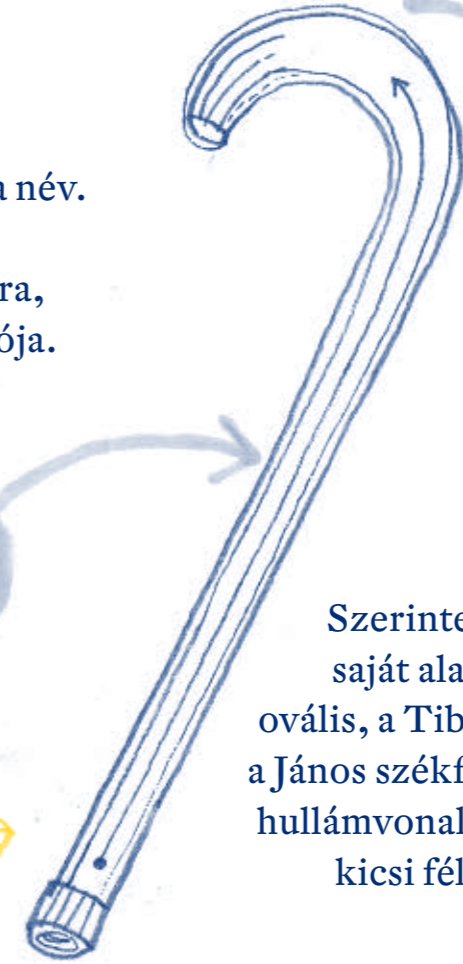

Nekem nem tetszik ez a név.
Olyan, mint egy bot.
KÁ – ez az egyenes szára,
ROLY – ez a görbe fogója.

Ká

roly

Szerintem minden névnek
saját alakja van. Az Emma
ovális, a Tibor háromszögletű,
a János székformájú, a Levente
hullámvonal, az Etike meg egy
kicsi félkör, és így tovább.

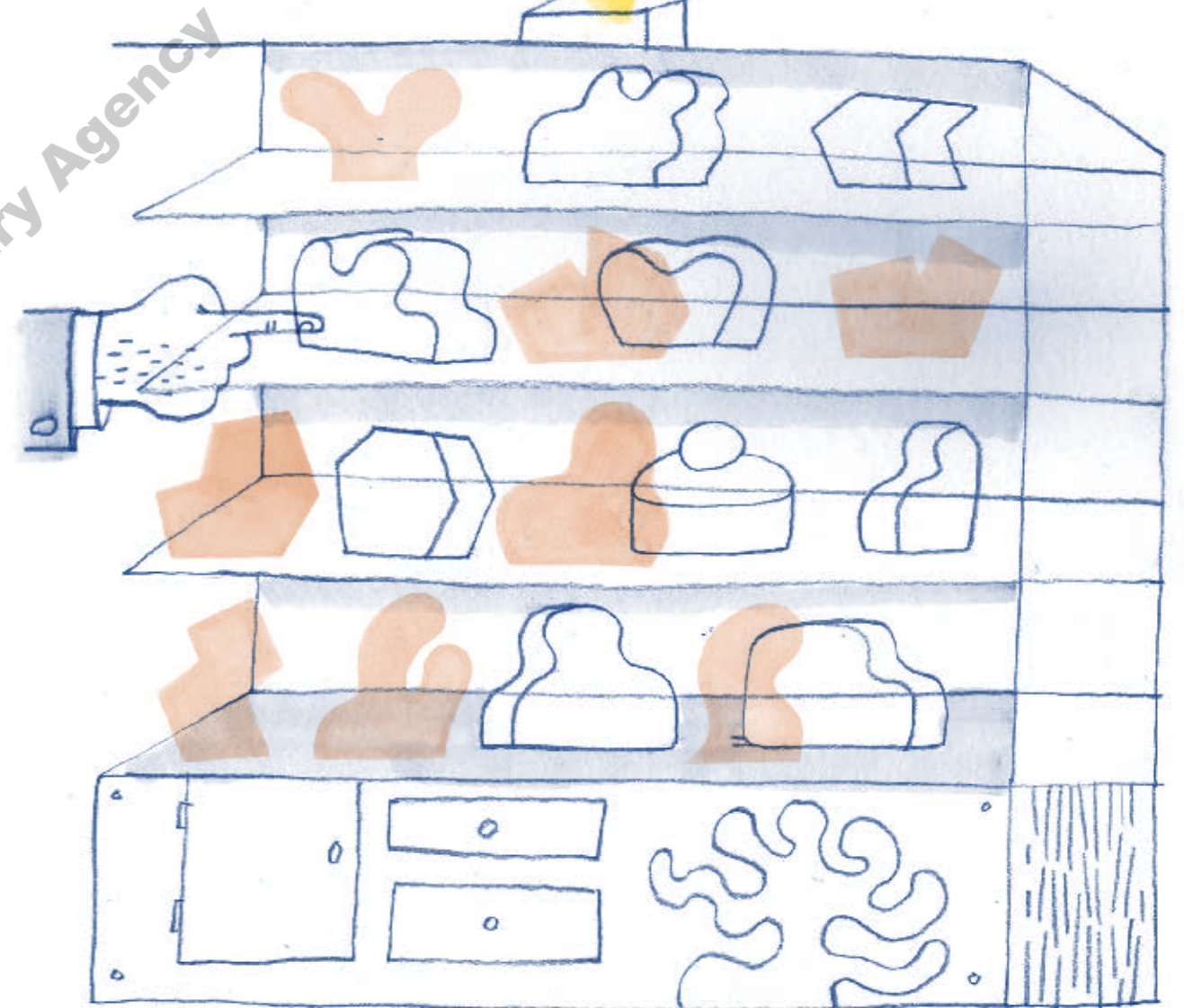
Mindennek van valamilyen formája,
a neveknek miért ne lenne?

Nekem is van formám például.

Ilyen, amilyen.

Biztos neked is van formád.
Feltéve ha létezel – ott, a fehérségben. Vagy túl rajta. Mert ami
nem létezik, annak valószínűleg nincsen semmilyen sem. Mármint
formája. De ezt nem tudom biztosan.

Már arra is gondoltam, lehet, hogy van egy hely, ahol a még
nem létező dolgok formáit tartják. Mint egy raktár, olyan. Ha
létezni szeretne valami, oda mennek formáért, hogy legyen neki.
Válogatnak kicsit, aztán rámutatnak egyre, hogy aha, ez pont jó lesz!
És attól kezdve az a valami: van.

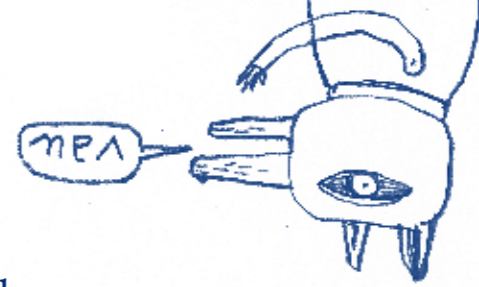
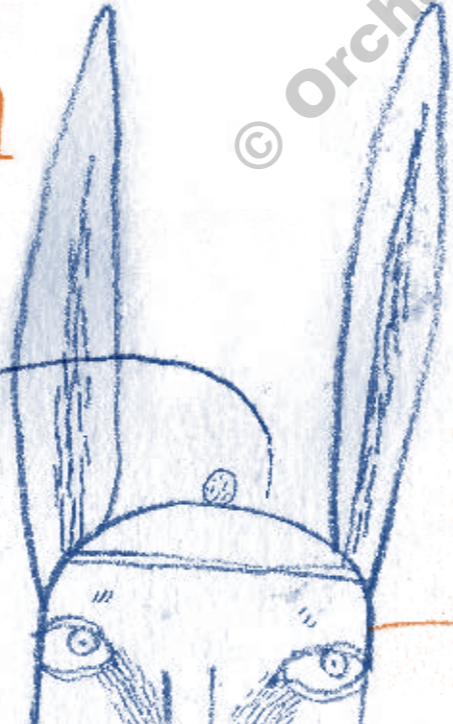

AMAZ
EZ EMEZ
EZ MEG AZ EZ IS
AZ MEG EZ AZ IS
ÍGY EZ ÉS AZ AMÍGY
MEG EMEZ MEG IMÍGY
ÚGY AMAZ AMÚGY
EZ EZ MEG AZ
AZ EZ IS AZ IS
AMAZ
EMEZ

Nem száz százalék, hogy ez igaz, de ezt mondom. Szeretek mondani mindenfélét. Beszélni jó. Néha megállok, csak úgy, belenézek a fehérségbe, és mondok dolgokat. Ha ott vagy, és hallod, most lehet, hogy nevensz.

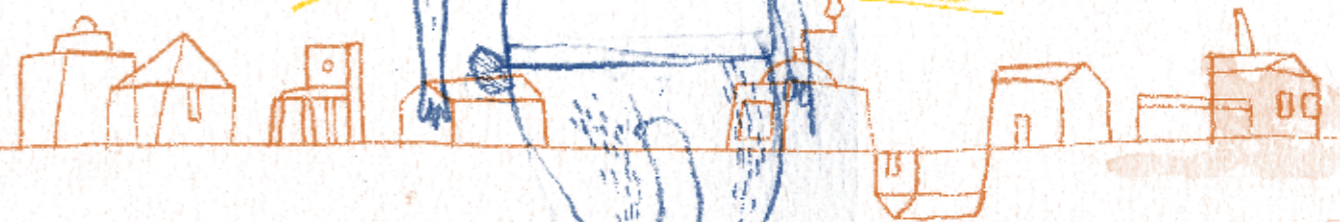
Így: **haha**

Elképzelem, hogy hallom.

HAHA, egy beszélő kutya.
Szívesen hinném, hogy ezt mondd.

KUTYA

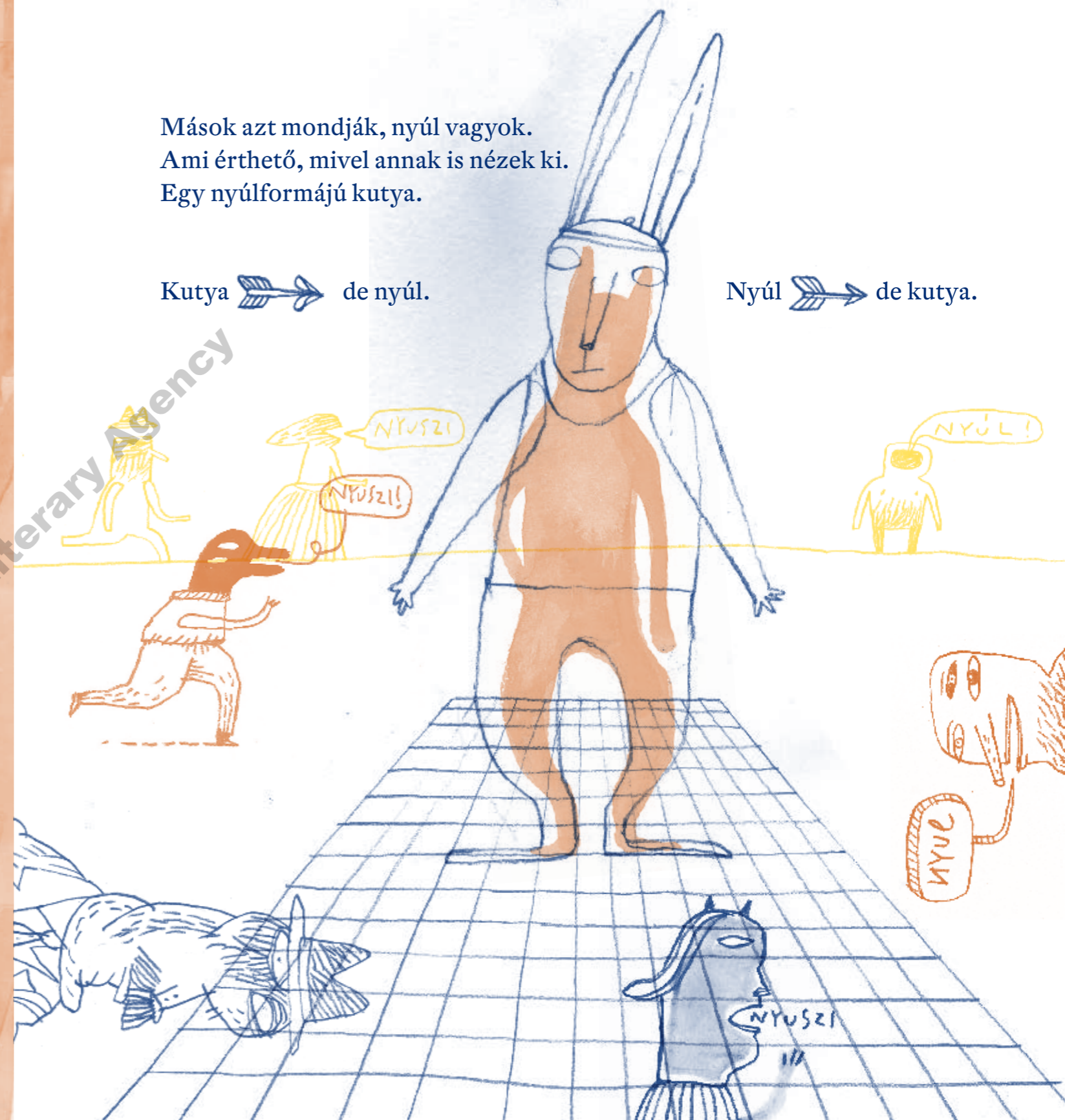
Károly és kutya.
A Károly ide van írva,
a kutyát hidd el.
Ha sikerül, te leszel az első.

Mások azt mondják, nyúl vagyok.
Ami érthető, mivel annak is nézek ki.
Egy nyúlformájú kutya.

Kutya → de nyúl.

Nyúl → de kutya.

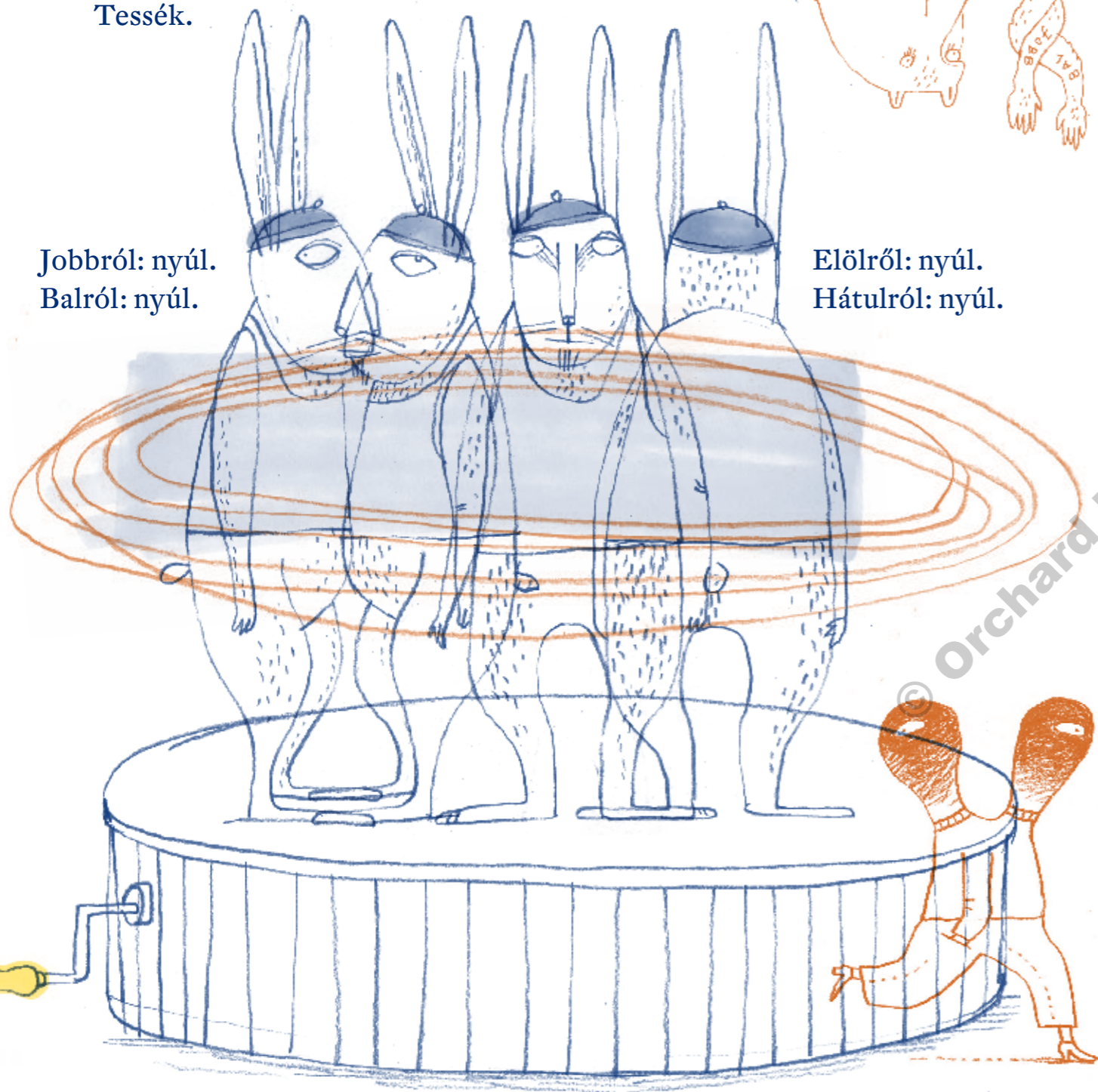

Attól függ, honnan nézzük.
Tessék.

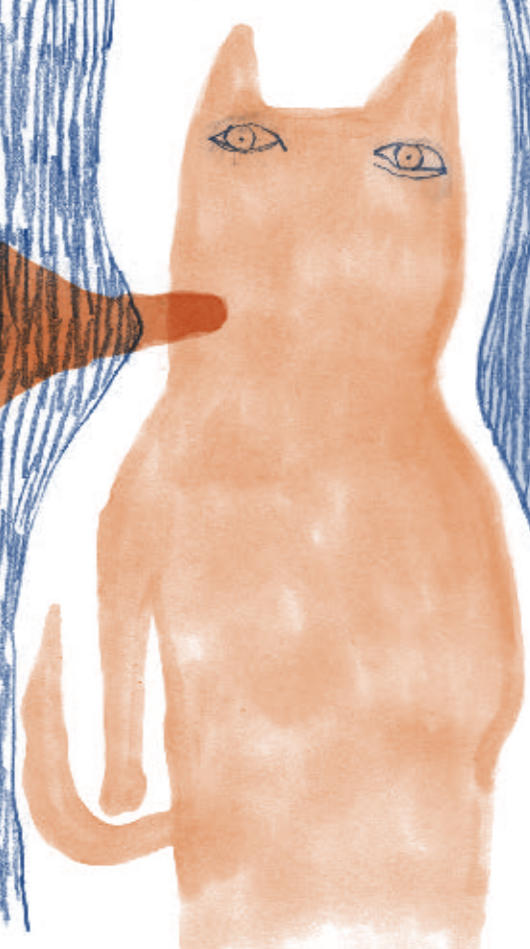
Jobbról: nyúl.
Balról: nyúl.

Előlről: nyúl.
Hátulról: nyúl.

Belülről nem vagyok nyúl.

Ám onnan sajnos csak én látom magamat.
Ott teljesen kutya vagyok. Egy rendes kutya.
Nem fajtiszta, semmi extra, egy átlagos eb.
De ezt csak én tudom.

Figyelmem kéne *kívülről* a nyúlságra. Végül is volt rá időm, hogy megszokjam. Észben kellene tartanom, hogy megértsem, nekem szól a *szianyuszi*. Bár ha értem is, akkor sem köszönök vissza inkább. Mit szólnának egy kutyahangú nyuszihoz?

Majd elmondom.

Azért ebből adódik ez-az. Elhiheted. Például megyek az utcán, és integetnek, *szia, nyuszi!* És nem állok meg, és nem köszönök vissza, mert azt gondolom, máshoz szóltak. Mert kutyaként megyek, és nem nyusziként. Persze tudhatnám, hogy nekem köszönnek, de mégis.

De mégsem.

vau

Nálam ebből lehet választani: nyúlformájú
kutya és kutyahangú nyuszi.
Szerény választék.

Kuszi, nyutya.

Nekem mégis több a kelleténél.
Inkább megyek tovább.

Etike szerint csak képzelem ezt.
Nem nevet senki.
Pedig én hallom, tényleg.

Hahaha, így.

Ha Etikének esetleg igaza van, akkor valaki
bent a fejemben nevet. De hogy kerülne oda?
És min nevet? Rajtam? De hát belülről rendes
kutya vagyok. Talán vicces az is? Esetleg az
vicces, hogy bentől pontosan látni, hogy
odakint mi a helyzet?
Hogy kívülről *nyuszi*?

Így megyek. Nyuszimenés. Néha
próbálok kutyásabban. Nehéz.
Meg hát minek? Csak mutogatnak rám.
Nézd azt a nyulat, hogy megy!
És mind nevet.

Ha ez a nevetés szóba kerül, mindent
eltorlaszolnak a kérdőjelek odabent.

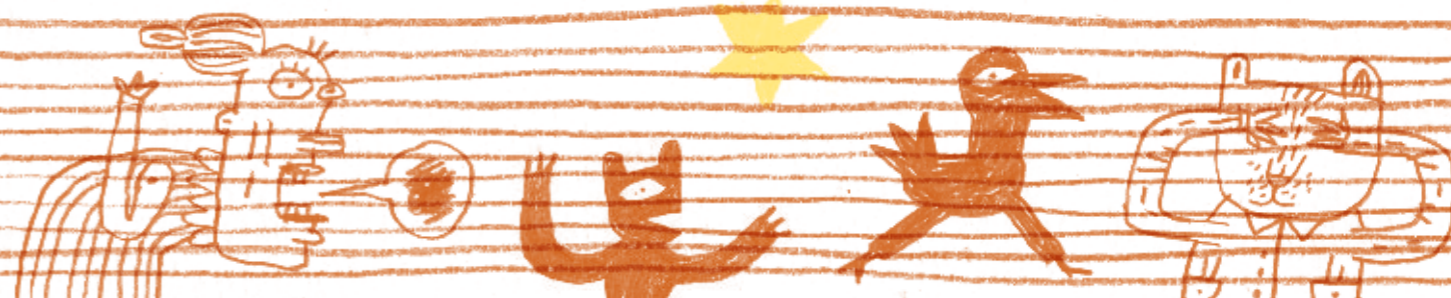
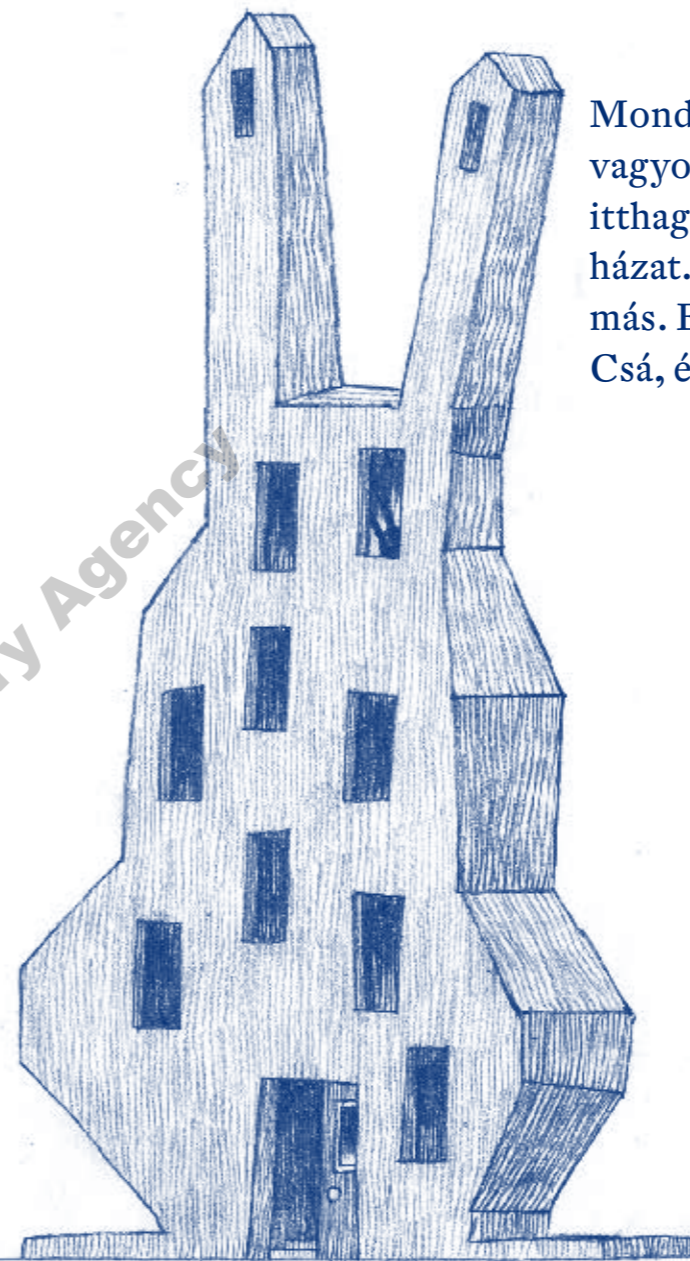

Hagyjuk. Nem tud bemászni a fejembe senki. Én vagyok bent, és nem fér mellém más. Legfeljebb Etike. Úgy ülök itt, mint egy házban, a szemeim az ablakok. Nézelődöm, lássuk csak, mi van odakint.

Egy lépegető ház.
Nyúlalakú, belül egy kutya.
Én nem nevetek.

Mondjuk, lehetne az, hogy csak lakó vagyok itt. Bármikor kisétálhatnék, és itthagynám ezt a furcsa, nyúlformájú házat. Majd beleköltözik helyettem valaki más. Egy nyúl például. Annak való hely. Csá, én itt sem vagyok.

De persze nem lehet.
Van egy formád, és nincs belőle szökés. Mint egy
házból vagy egy kabátból, mondjuk. Nem lehet kibújni
belőle csak úgy, kilépni az ajtón. Otthagyni, és csókolom.
Maradni kell. Belerajzoltak: benne maradsz.

Ja, mert igen!
Mondtam már? Itt minden rajzolva van.
Ceruzával, azt hiszem.

Meg azok ott.

Ez itt.

Meg ez is.

És ez.

Vagy ez látszik?
Itt mindent rajzolt valaki.
Engem is. Ez egy ilyen hely.

Rajzolt kutya vagyok.

Egy nyúlformájúra rajzolt kutya.

Nyúl.

Kutya.

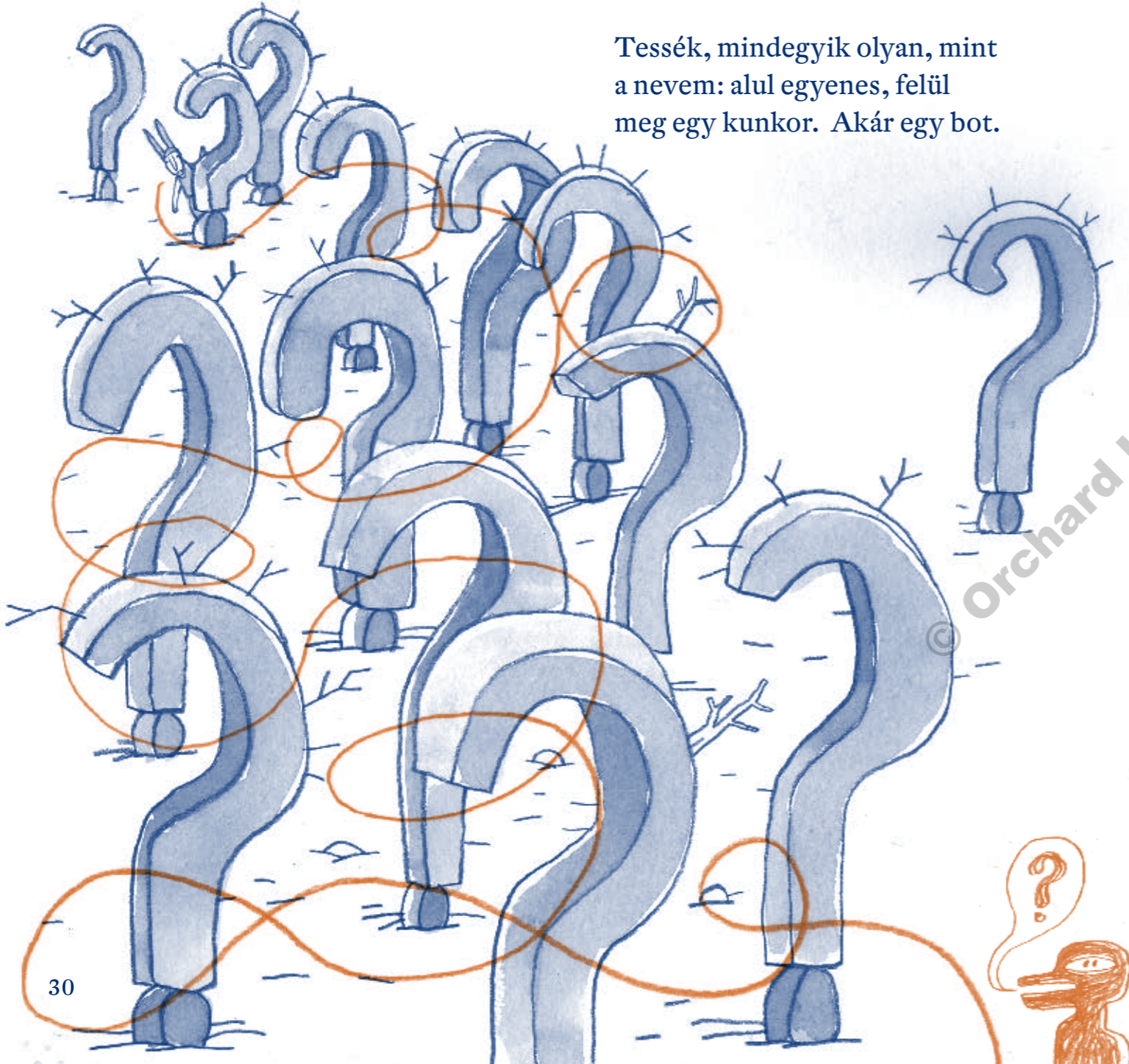
Nyúl.

Néha eszembe jut, hogy vajon miért csinálta.
Miért adott ilyen formát nekem?

Így volt kedve annak a valakinek? Tetszett neki?
Mosolygott, amikor iderajzolt? A nyúlfejet,
a nyúllábakat? A végén még dolgozott is kicsit
a füleken, hogy hosszabbra igazítsa őket?
Hogy *nyulasabb* legyen az összhatás?
Viccesebb?
Vicces, ha valaki nyúl?
Hogyha közben nem is?

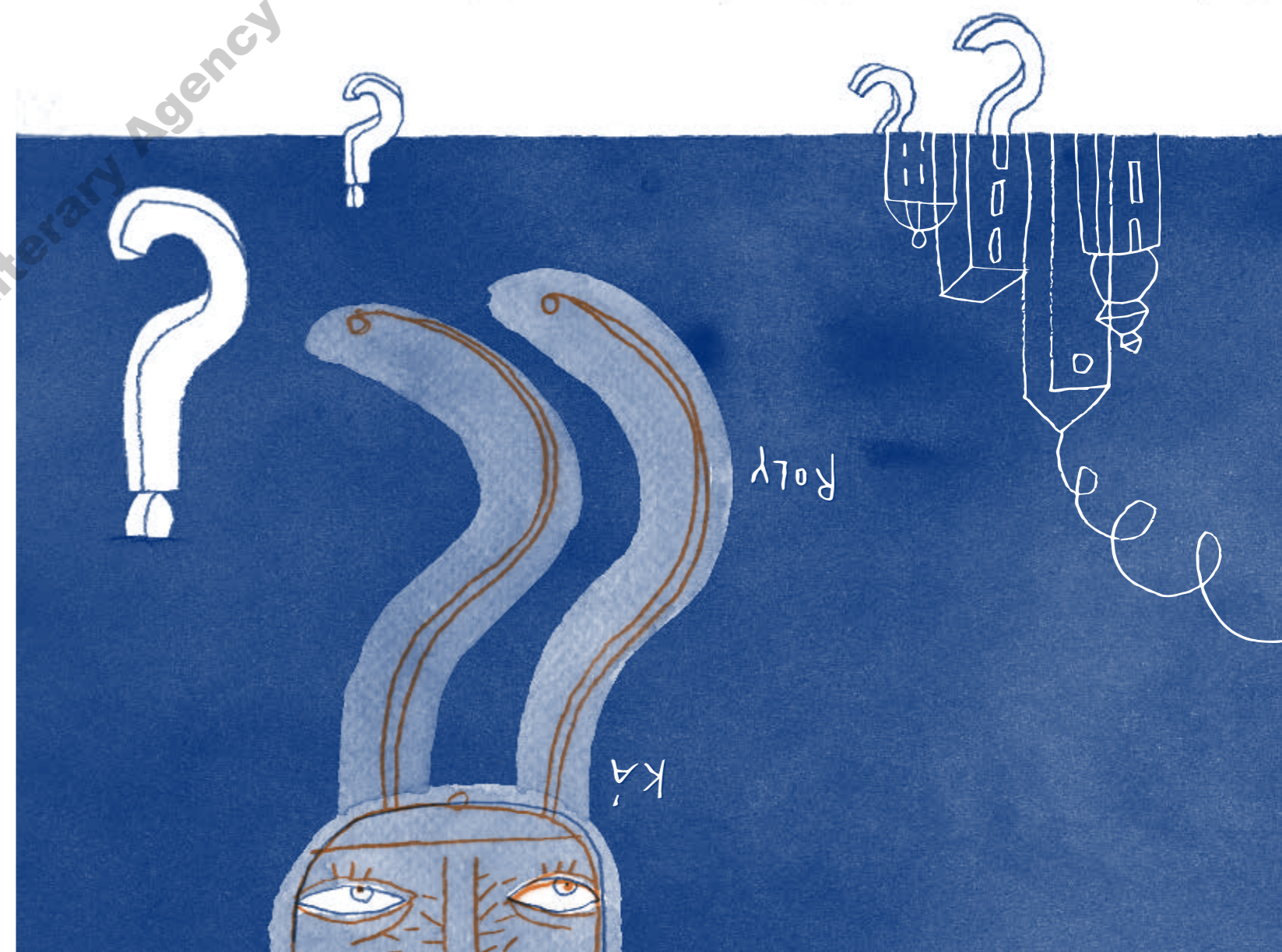
Megint a kérdőjelek. Amikor így sétálok és tűnődöm, néha úgy érzem, mintha eltévedtem volna egy erdőnyi kérdőjel között.

Tessék, mindegyik olyan, mint a nevem: alul egyenes, felül meg egy kunkor. Akár egy bot.

Lehet, hogy azért, mert én is kérdőjel vagyok. Azért írták oda mellém, hogy KÁROLY.

Hogy tudjam.
Egy nyúlalakú kérdőjel.
Nem kutya.

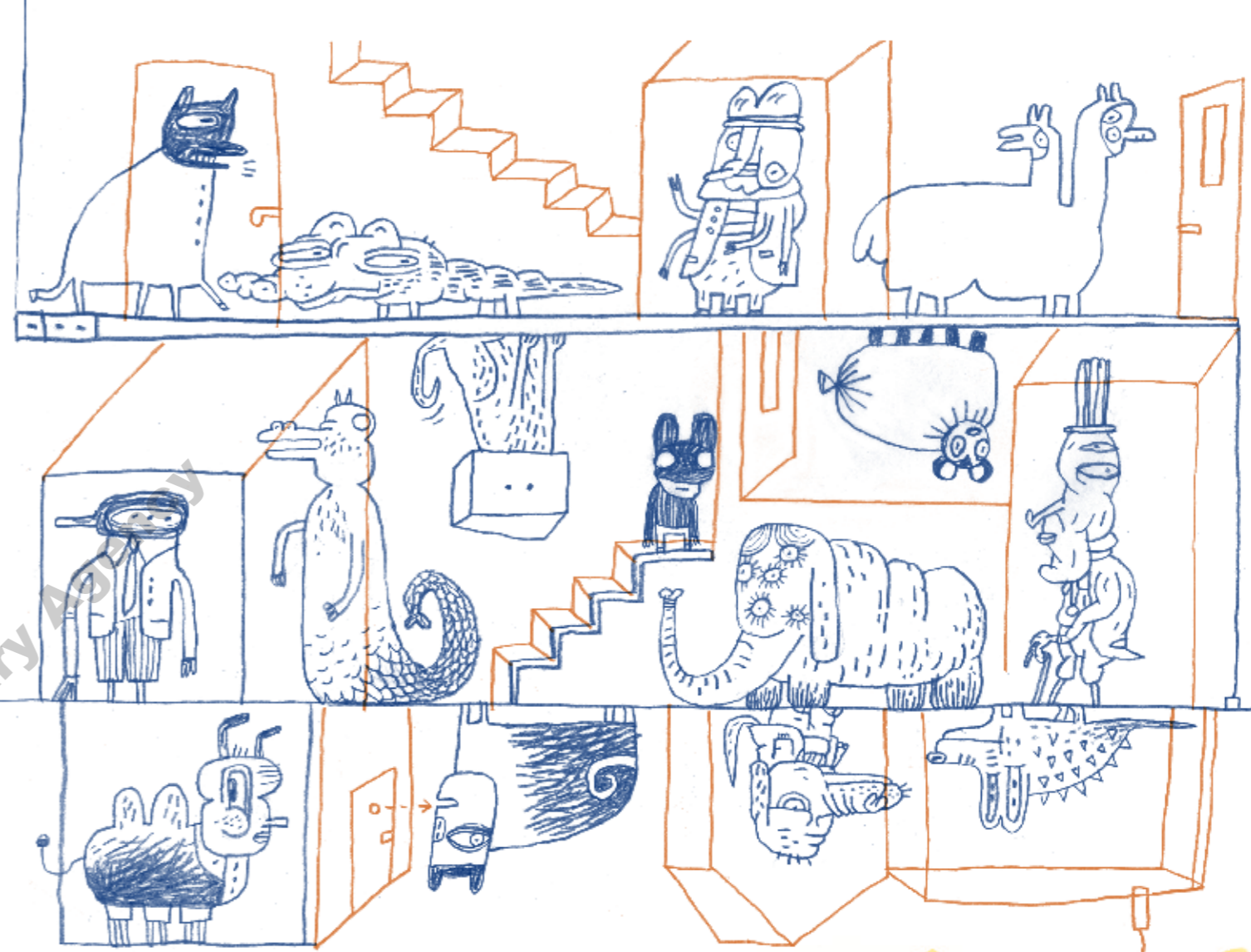

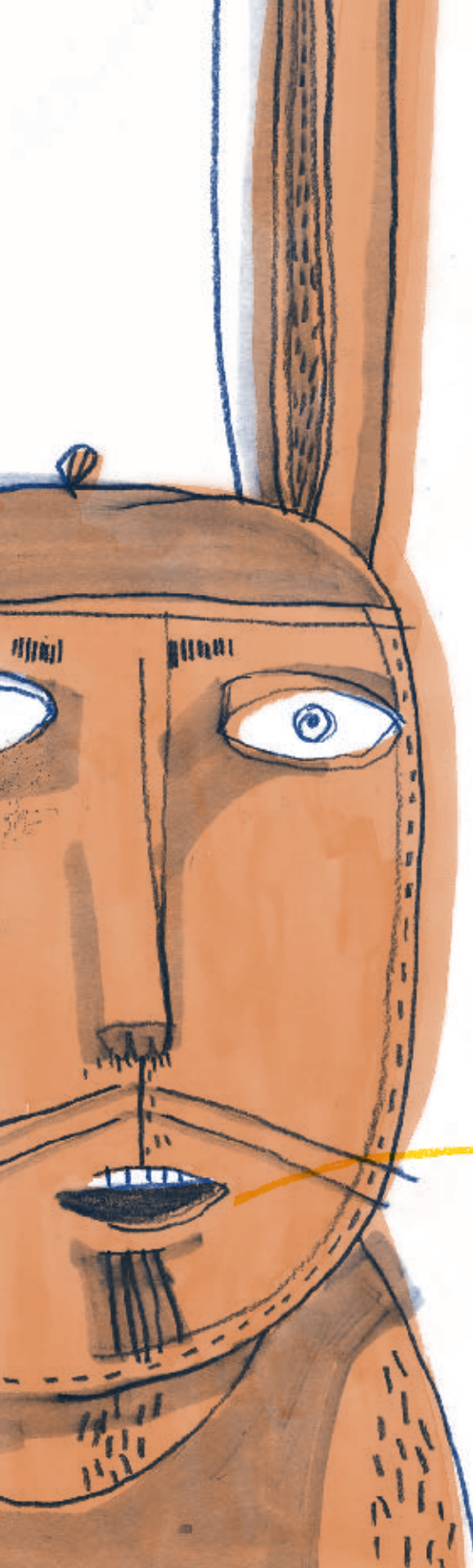
Etike azt mondja, az is lehet, hogy csak véletlen volt. Az a valaki nem figyelt oda. Kutyát akart, de valahogy nyúl sikerült neki. Talán nem tudott rendes kutyát. És már nem volt ideje kijavítani. Más dolga akadt, ilyesmi. Vagy elveszett a rádírja, teszem azt.

A rádírral, így Etike, el lehet tüntetni mindent, amit ceruzával rajzoltak. Minket is, bármit. Csak dörzsölni kell vele egy kicsit a papírt, aztán annyi. Mintha itt sem lettünk volna soha.

Én is tudom, hogy így van. Máshol. De nem itt. Könyvekben ilyet nem lehet. Aki egyszer bekerül ide, olyan marad, és kész. Nem lehet kiradírozni, meg kijavítani sem. Mint egy varázslat. Vagy valami átok. Ha tetszik, ha nem.

Ez néha eszembe jut.

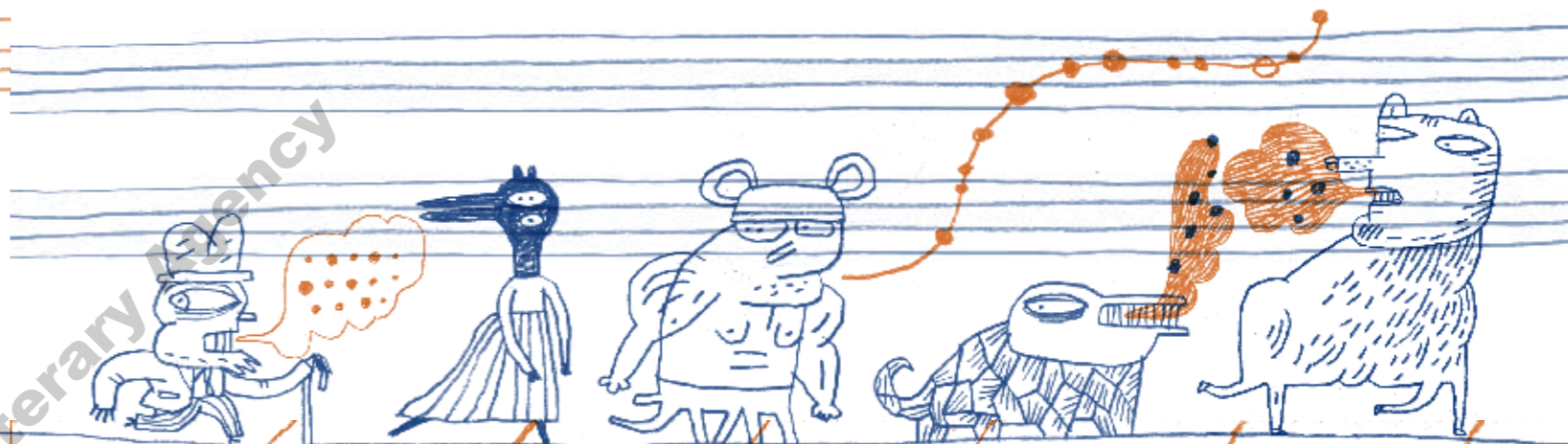
Például most, hogy megálltam, és megint hozzád beszélek. Ha vagy! Mert már az is eszembe jutott, hátha kiradíroztak téged onnan. Nem vagy benne a könyvben, így téged ki tudtak. És ezért üres és fehér minden, amikor arra kifelé nézek. Ha itt a könyvben lehetne radírozni, akkor talán idebent sem volna semmi. De nem lehet. Azért elképzelem. Elképzelem, hogy itt is ugyanolyan fehérség van mindenütt. Ilyen:

© Orchard Literary Agency

Erre gondolok, és ez tetszik.

Ám errefelé nem rádióznak. Nincs rá mód. Ahol te vagy, ott meg igen.
Így viszont lehet, hogy tényleg magamban beszélek.
A járókelők egy motyogó nyulat látnak, amikor elmennek mellettem.
Furának tartanak, azt képzem.

Most éppen azt, hogy próbáltam beszélgetni. Vannak itt a könyvben sokan. Odamentem hozzájuk, és belekezdtem. Ahogy más is szokta.
Beszélek – válaszolnak. Beszélnek – válaszolok. Mintha szavakkal labdázánk. Egy csomó labda repdes hosszú sorokban innen oda.

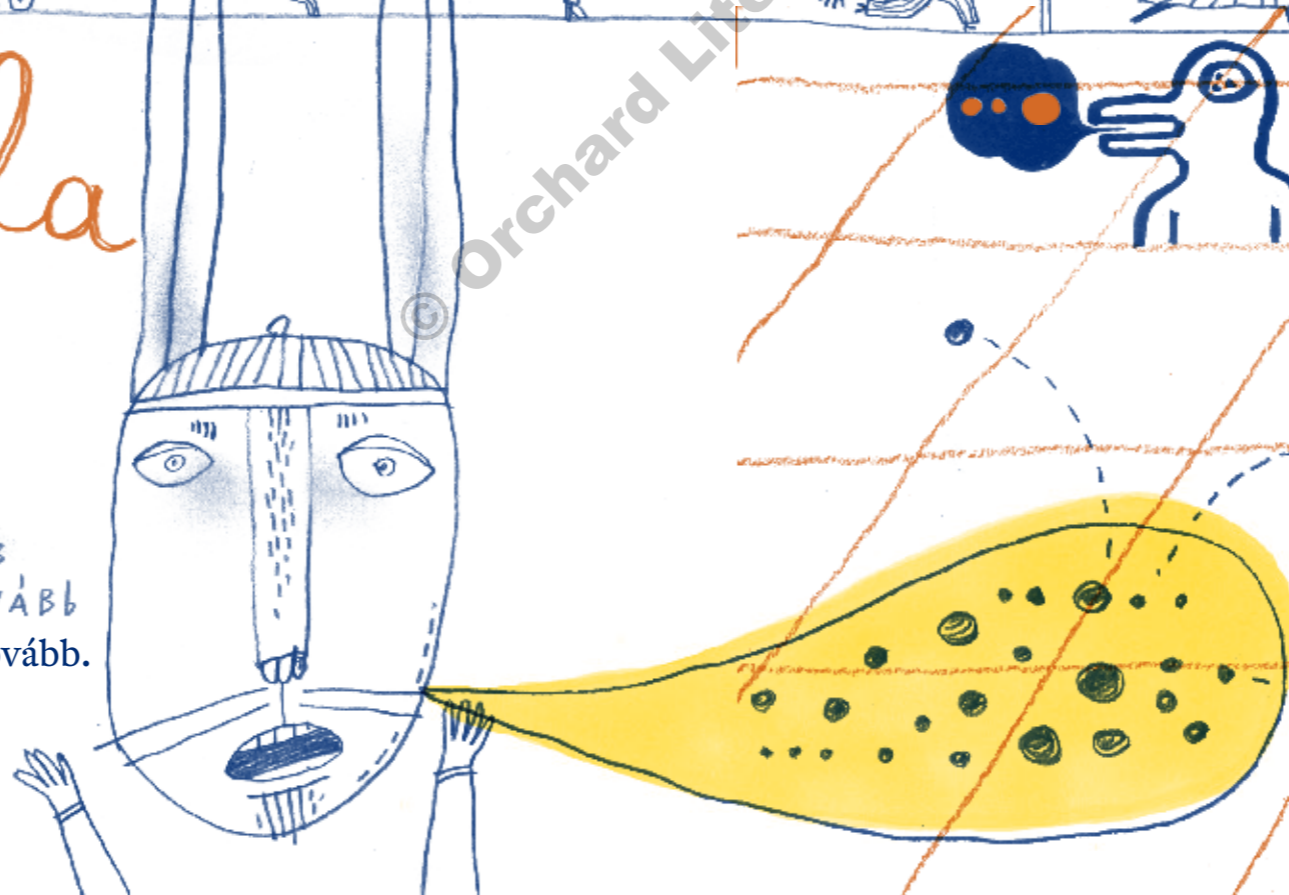
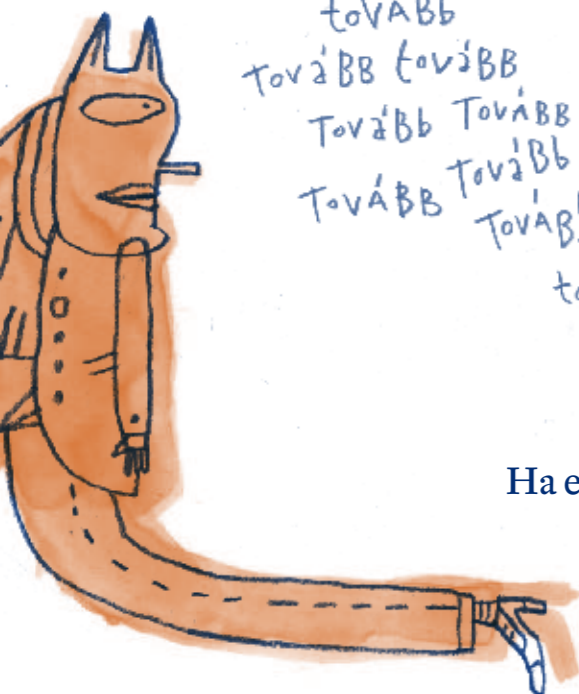

Ha a közelembe ér valaki,
gyorsan dúdolgatni kezdek.

lala

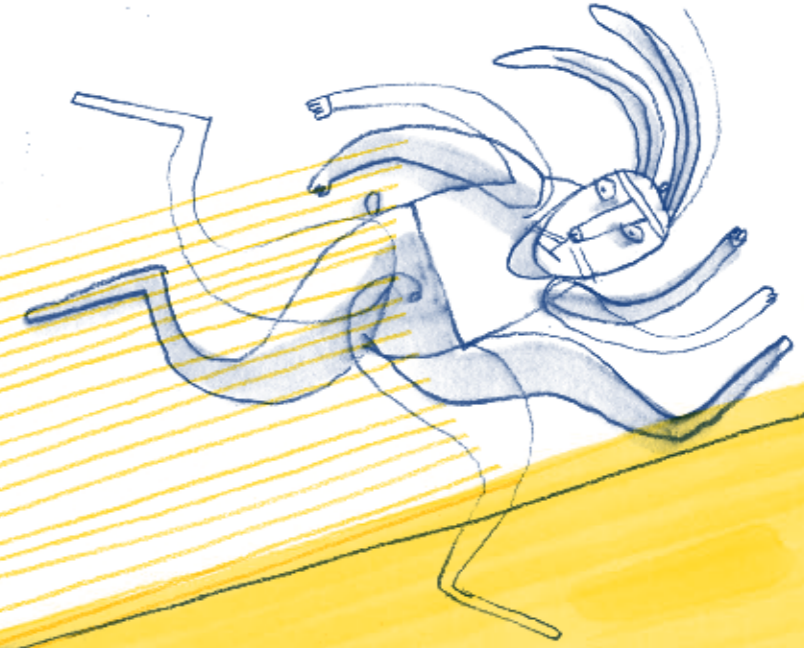
TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB TOVÁBB
TOVÁBB
TOVÁBB

Ha elmegy, mondom tovább.

Odamegyek például a kutyákhoz egyszer, jó reggelt, jó napot. Egy kávézó teraszán ülnek, kavargatják a lattét, majszolják a csontsütit. Mizujs, nyuszi, kérdezik. Elnézést, kutya vagyok, jegyzem meg halkán. Nyúlformájú bár, de én is kutya. Nehogymá, vihognak, szürcsölve a tejhabot, te nyuszi vagy, tiszta nyuszi! Meglehet, kissé nyúlszerű, biccentek, sőt mi több. Ámde kutya! Itt van a hangom például. És mutatom. *Vau*. Röhögnek, röpködnek a morzsák. Itt csak mi ugathatunk, füles, kiabálnak. Olyan nincs, hogy nyúlkutya, se kutyanyúl, ez nem mesekönyv, tapsi! És ugranak, hogy megtépjenek.

Van az, hogy nyúlcipő. Néhanapján jól jön, ha már.

Szedem az irhám, a végén még az egyik fejbe talál. Csaholok, most már úgylis mindegy.

Máskor meg a nyulak. Lógnak a téren, rágóznak, köpik a szotyihéjat. Blútúszon jön a basszus. Szasztok, nyuszik, mondom, mosolygok is. Egy pillanat se, és mind fent ül a kerítés tetején. Húzzámá, kiabálnak, dög kutya! Reszketnek, mint... a nyulak. De nézzetek, integetek fel, és szökdelek körbe, lóbálom a nyúlfülem. Higgyük is el, mondják. Nemá, fogom könyörgőre, tesó vagyok! És csinálók nyuszibukfencet meg nyusziszaltót. Na persze, a végén aztán majd jól megeszel, kiabálják. Azt hiszed, nem halljuk a hangod, nem látjuk, hogy álnuszi vagy? Nyamvadt álnuszi! És már dobálnak is.

Nyuszi

Nyuszi

Nyuszi

HAH

VAH

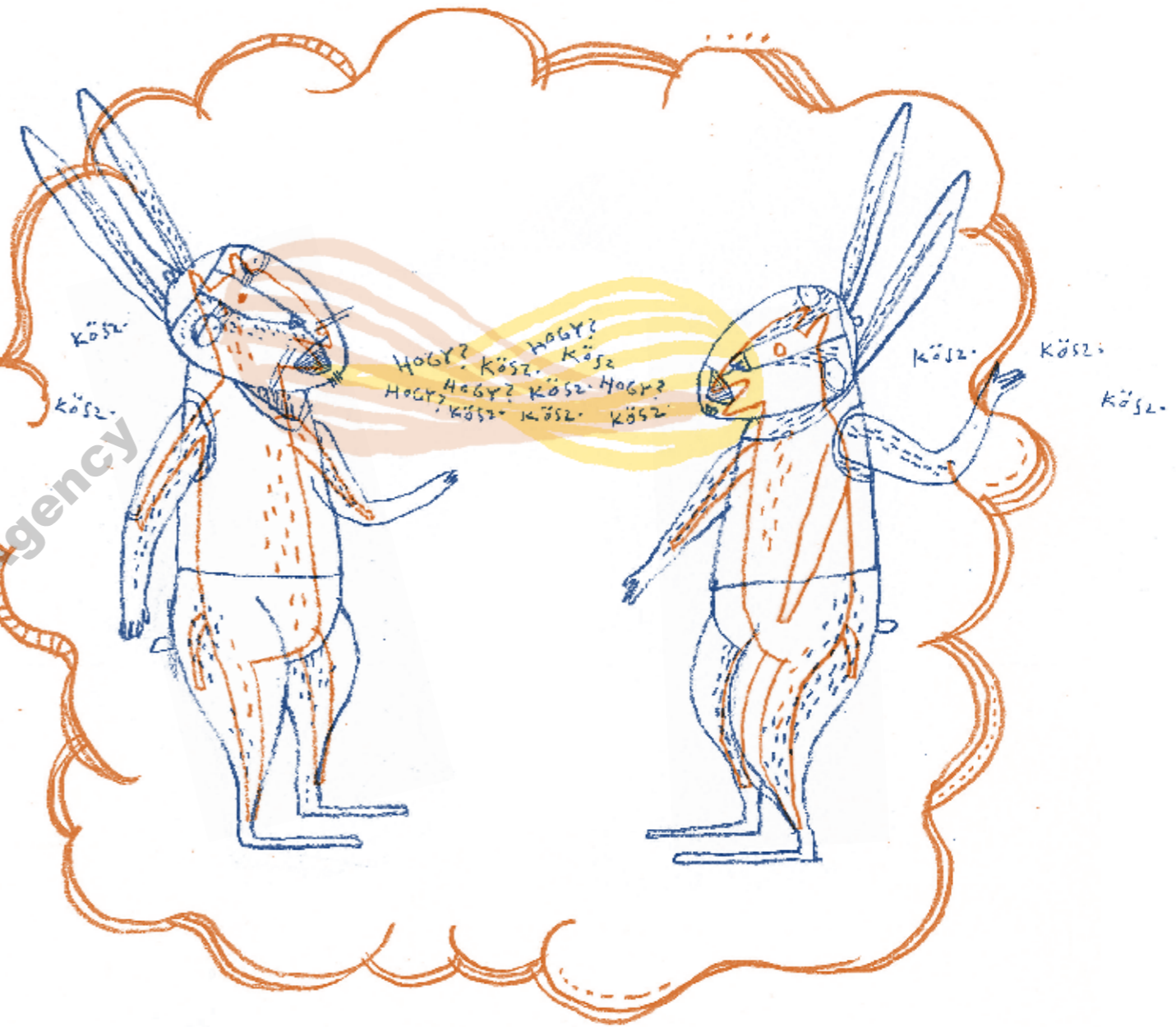
VAH

VAH

!Heh

Sebaj.
Itt megyek. Jön velem a nevem is. Károly. Egyik oldal a másik után.
Olyan, mintha örökké lehetne menni ebben a könyvben. Lehet is.
Nem fura, megszoktam.

Közben képzelődöm, van időm.

Például arról, hogy egyszer találnék egy másik ilyen. Ilyet, mint én.
Na jó, nyilván nem, de ha mégis. Egy *ugyanígy* elrontott kutyát.
Beszélgetnénk kicsit. *Hogy vagy? Kösz.* Ahogy két kutya szokott.
Semmi extra, két átlagos eb. Nyúlhoz beszélünk, de igazából
a kutyának mondanánk *odabe*.

Vagy az is lehetne, hogy ellenkezőleg: találnék egy kutyaforma nyulat. Teszem azt. Egy olyat, aki pont fordítva nem sikerült, mint én. Akkor mi volna? Talán megijedne, ha megkérdezném tőle, *mizujs* – kutyahangon? Csak némán mutogatna, hogy ki ne derüljön az odabenti nyusziúsága? Vagy el is szaladna? Bámulnák az utcán, hogy pont nyúl elől fut a kutya?

A belül-kutyától félne a belül-nyuszi?

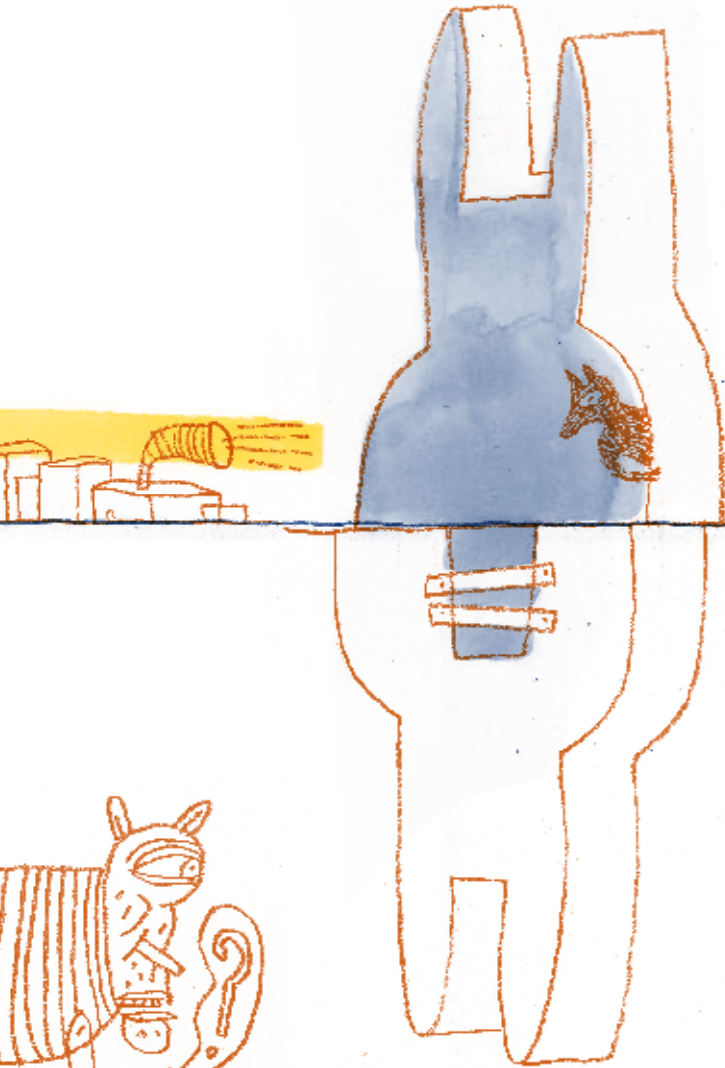
Esetleg fordítva történne? Én futnék el, semmi *mizujs*? Mert csak azt látnám, hogy hú, egy kutya? Én meg kívülről tisztára nyúl, ugyebár? Jobb a békesség? Ne legyen tépett gerezna, rágott nyusziúfűl? Mert eszembe se jutna, hogy ő meg közben belül nyuszi?

A nyúlforma futna a kutyaforma elől – hiába, hogy odabent maga is kutya?

Most itt megállok, rázom a nyúlfülem.

Nem egyedül, mert mennek itt mások is.
Elég nagy a nyüzsgés ebben a könyvben.

Mindenféle népek járkálnak fel-alá. Nézem őket.
Ki ilyen, ki olyan. Egy medve, egy cickány,
egy lófejű ember, ott egy zsiráfszerű valaki.
Meg még mások is, sokan.

Egyszer a kinttől félünk, máskor a bentől.
Vagy csak én? Ez olyan nyulas dolog?
Inkább megyek tovább.

Nézem őket. Azt mondom: ez medve, ez cickány, ez lófejű ember.
Meg az a zsiráfszerű is amott. És a többiek. Ilyen a formájuk, tessék.
Ilyet rajzoltak nekik.
Rajzolt *valaki*.

Ha nem rádióztak ki, talán látod őket te is.
Itt mennek: kígyó, mókus, effélék. Szép, csúnya, vicces,
kicsi meg nagy. Sok rajzolt gyalogos. Egy könyvben
sétálnak – nem lehet kiradiózni őket, meg kijavítani sem.
Kicsit arrébb meg itt állok én is, a nyúl.

KAROLY.
Nyúlformájú kutya.

Mit bámulsz, kérdezi Etike. Mindig ezt
kérdézi, ha a lap széléhez jövök, és innen
nézelődöm. Ő is csak kérdez. Csinálja
a kérdőjeleket. Pedig nem ezért lett kitalálva.
Semmi, csak úgy nézek, mondom neki.
Vonogatom a vállam. Nézek, és közben
eszembe jut ez-az.

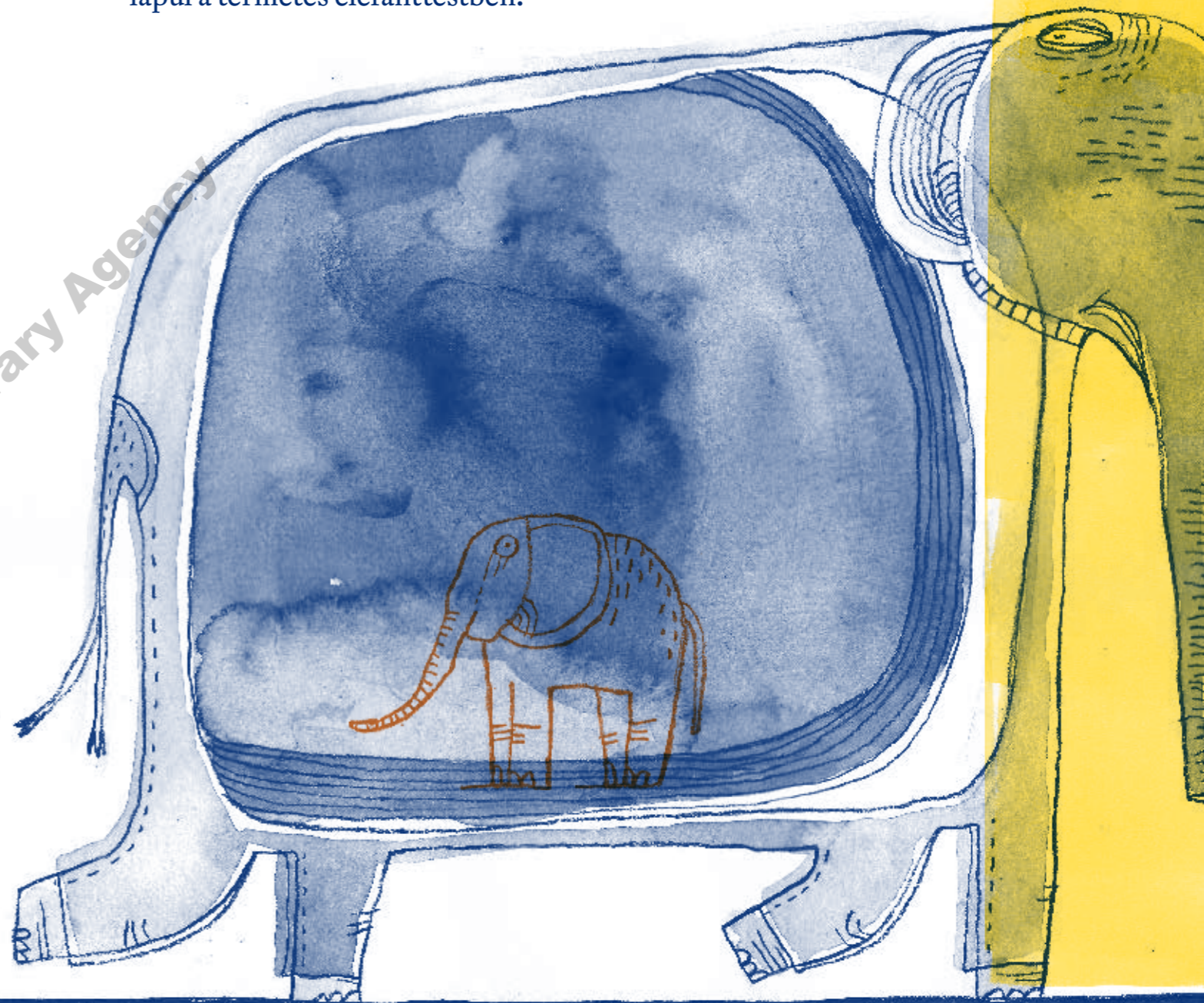

Például?

Például előfordulhat-e, hogy abban a medvében, aki ott megy, egy *másik* medve lakik? Már úgy értem, medve odabent is, csak éppen nem ugyanaz. Egy másféle medve, mint amilyen idekint.

Vagy mondjuk, amott az a nagy elefánt. Elképzelem, hogy belül is elefánt van, csak hogy egy sokkal kisebb. Egy csenevész ormányos lapul a természetes elefánttestben.

Vagy az a nyápic egér a szatyorral. Lehet, hogy tévedésből lett kicsi,
pedig ő nagy igazából? Egy óriási egér a pincuriban? Csak túl kicsinek
rajzolták, ahogy engem nyúlnak, véletlenül? Hogy fér akkor bele saját
magába szegény?

Ilyenekre gondolok. Bökődöm a lap szélét,
mozgatom a bajszomat nyulasan.
Értem, mondja Etike.
Illetve mégsem.

Hirtelen úgy csinállok,
mintha dudorásznék,
mert épp erre jön valaki.

Elment.

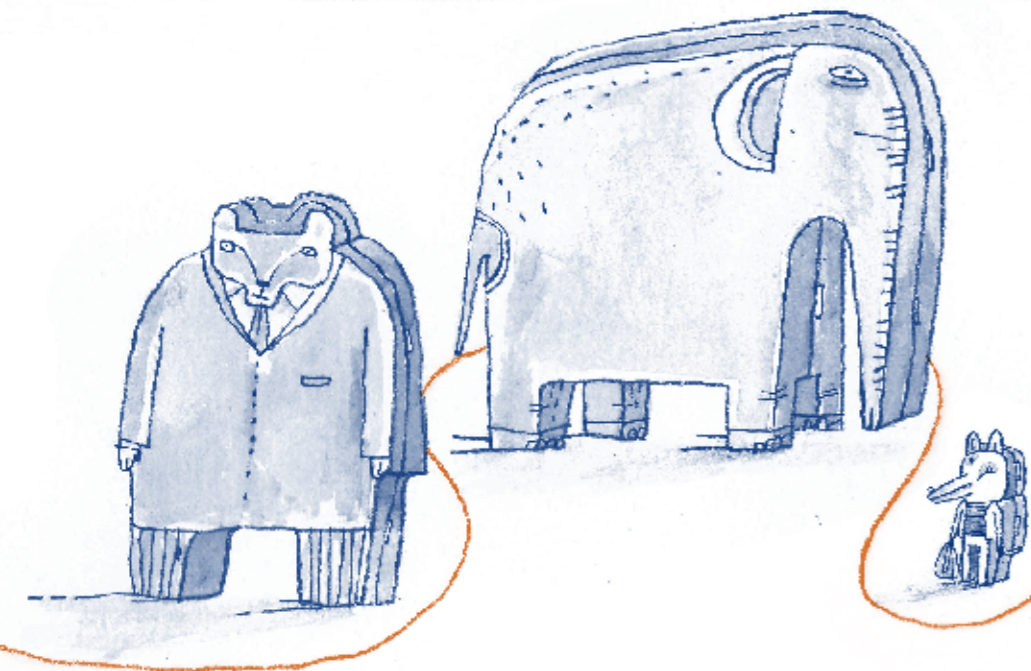
Orchard Literary Agency

Úgy értem, nem tudni biztosan, mit rejtenek a formák, magyarázom neki. Hogy igazából mi van odabent. Mint a csukott dobozok, nem látni beléjük. A medve formája, az elefánté, az egéré. Meg a többiek is: a mókus, a menyét, a denevér, a kétfejű póni. Vagy az a zsiráfszerű valaki.

Persze lehet, hogy nincs így, nem tudom biztosan. Titok. Nekem nincs titkom. Megszólalok. **Vau**. Egy kutyahangú nyuszi.

TITOK
~~TITOK~~ ~~TITOK~~ ~~TITOK~~
TITOK
~~TITOK~~ ~~TITOK~~
TITOK

Ilyen formára rajzolták őket – ámde! Mi van, ha ők sem sikerültek tökéletesen? Ha közben odabent ők is másmilyenek? Ha csak egy kicsit is?

Egy nagy kérdőjel kéne ide.

Tessék:

Egyszer oda kéne mennem hozzájuk.

Jó napot kívánok, ön biztos ilyenféle medve igazából? Maga tényleg ekkora nagy elefánt? És ön valóban ilyen csekély méretű egér? Akkor mi lenne? Mit szólnának vajon? Lenne kiabálás, tünésmyszizás?

Vagy csak néznének bambán, hogy mi a szösz? Mit akar tőlük ez a furcsa, kutyahangú alak?

Lehet, hogy fel sem fognák, mit mondok nekik?
Mert a medve csak medvéül ért, az elefánt elefántul, és egerül az eger?

Vagy meg sem állnának talán, mennének a dolgukra?
Egy vállrándítás, annyi se?
Mintha ide sem lennék rajzolva?
Csak egy üres hely volnék a papíron? Nem létező nyúl?
Nem létező nyúlban láthatatlan kutya?

Mindegy, indulok én is.

Közben gondolkozom ezen. Tényleg, vajon milyen volna láthatatlanul? Ez jut az eszembe, csak úgy. Előfordul néha. Nem fura, megszoktam. Úgy könnyebb volna talán. Senki nem nézne nyuszinak.

Jön valaki.

LA LA

Elmegy.

Csakhogy!

Tudnák-e akkor, hogy itt vagyok, benne a könyvben?
Egyáltalán: lennék? Akinek semmilyen formája
nincsen, az igazából van-e?
Nem hinnék, hogy csak egy ugatás az, ami
idehallatszik valahonnan?
Vagy csupán egy elképzelt ugatás? Ami nincs is?
Már ha ugatnék... Tud-e ugatni egy
láthatatlan kutya, kérdezem.
Tud-e ugatni kifelé egy nem létező nyúlból?

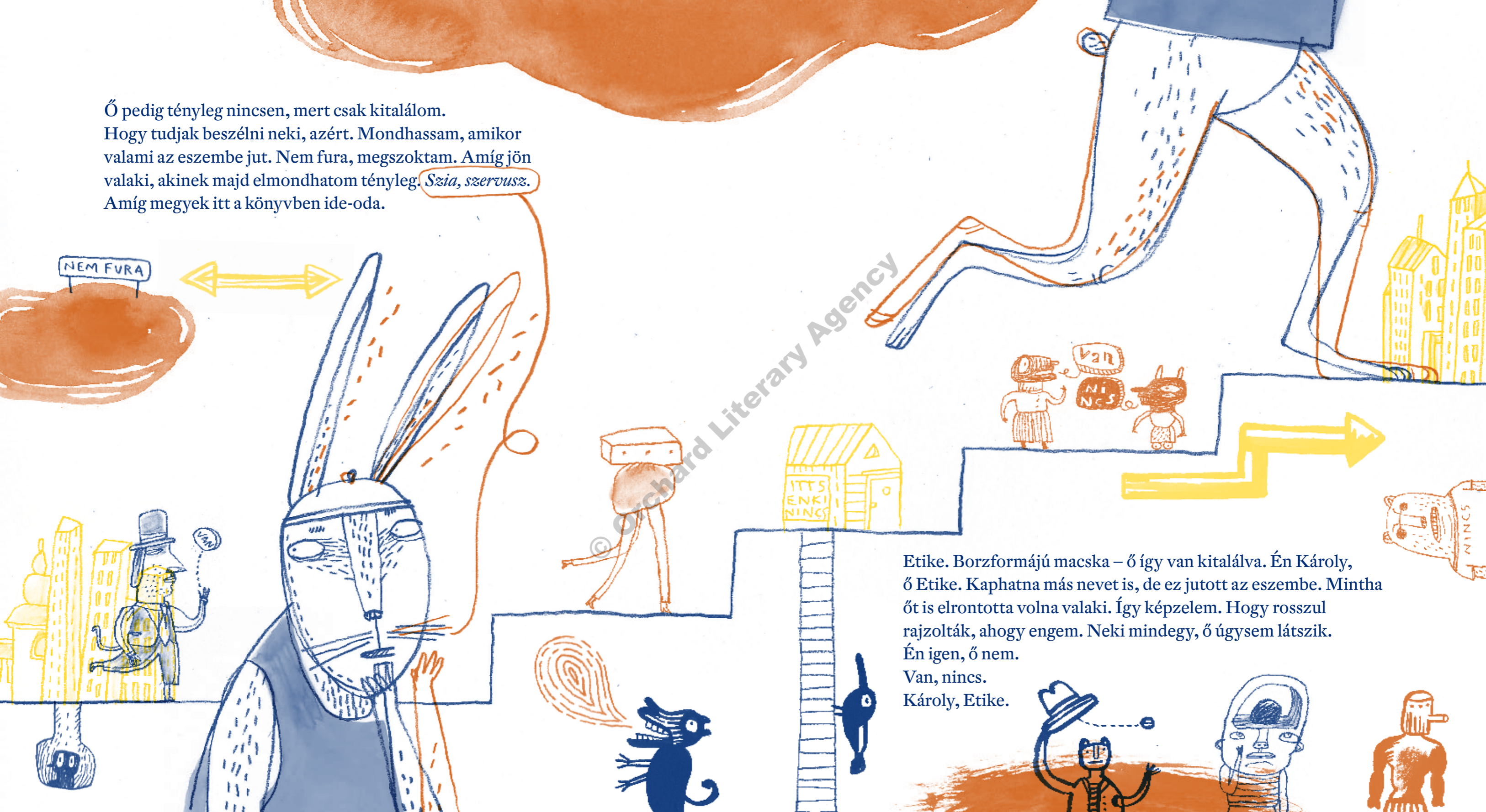
És a nevem?

A KÁRÓLY?

Azzal mi lenne?

Etike néz rám. Képzelem, ahogy néz,
mintha értené a gondolatom.

Ő pedig tényleg nincsen, mert csak kitalálom.
Hogy tudjak beszélni neki, azért. Mondhassam, amikor
valami az eszembe jut. Nem furá, megszoktam. Amíg jön
valaki, akinek majd elmondhatom tényleg. *Szia, szervusz.*
Amíg megyek itt a könyvben ide-oda.

Etike. Borzformájú macska – ő így van kitalálva. Én Károly,
ő Etike. Kaphatna más nevet is, de ez jutott az eszembe. Mintha
őt is elrontotta volna valaki. Így képelem. Hogy rosszul
rajzolták, ahogy engem. Neki mindegy, ő úgysem látszik.
Én igen, ő nem.
Van, nincs.
Károly, Etike.

Etike beszél. Kérdez, beleszól. Csak én hallom.
Itt van a fejemben.
Be sem kell hunyni a szemem. *Szia, szervusz.*
Megyek. Most épp ezen az oldalon,
a hatvannegyedikén. Nem tudom, már
hányadszor járok ugyanitt.

1. 4. 15. 23. 39. 47. 58. 64.
34. 42. 57.

Hogy szívesen létezne *tényleg*, mondja. Meg ilyenek.
És hogy volna az a raktár. Milyen raktár, kérdezem tőle
odabent a fejemben. Ahová formáért kell menni, ha valaki
lenni akar. *Menni, lenni.* Ez butaság, mondom. Nincs
is ilyen. A tizenharmadik oldalon még azt mondtad, van,
duzzog Etike. A tizennegyedikén meg azt, hogy nem száz
százalék, hogy igaz, mondom neki, csak kitaláltam.

Kár, sóhajt.
Ha igaziból lennék, nem volnál egyedül. Ezt mondja.
Együtt járnánk fel-alá. Esetleg találnánk másokat is.
Kiket, kérdezem. Olyanokat, mint mi, tudod.
Aha, mondom. Lehet, hogy egyszer majd tényleg
találok. Nyugi. Valami eldugott oldalon, amit
véletlenül elkerültem eddig. Egy félreeső helyen. Ezért
máskálok ennyit a könyvben. Gondolom, ezért...
És te is velem. Hol erre, hol arra.

Megyek, beszélgetek egyedül.

MEGY MEGY MEGY MEGY

Jön valaki.

LALV

Elment.

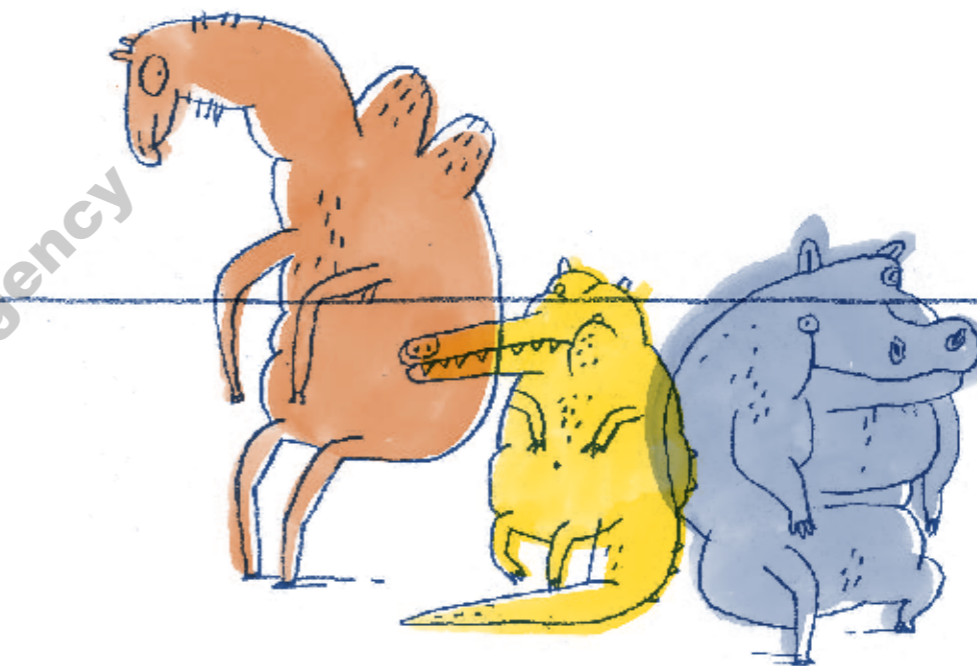
Nem lehet, hogy amit kitalálunk, az attól kezdve mégiscsak *van* valahogy? Ezt gondolom.

Etike például. Nincsen, mégis létezik.

Beszél hozzám.

Hallgat.

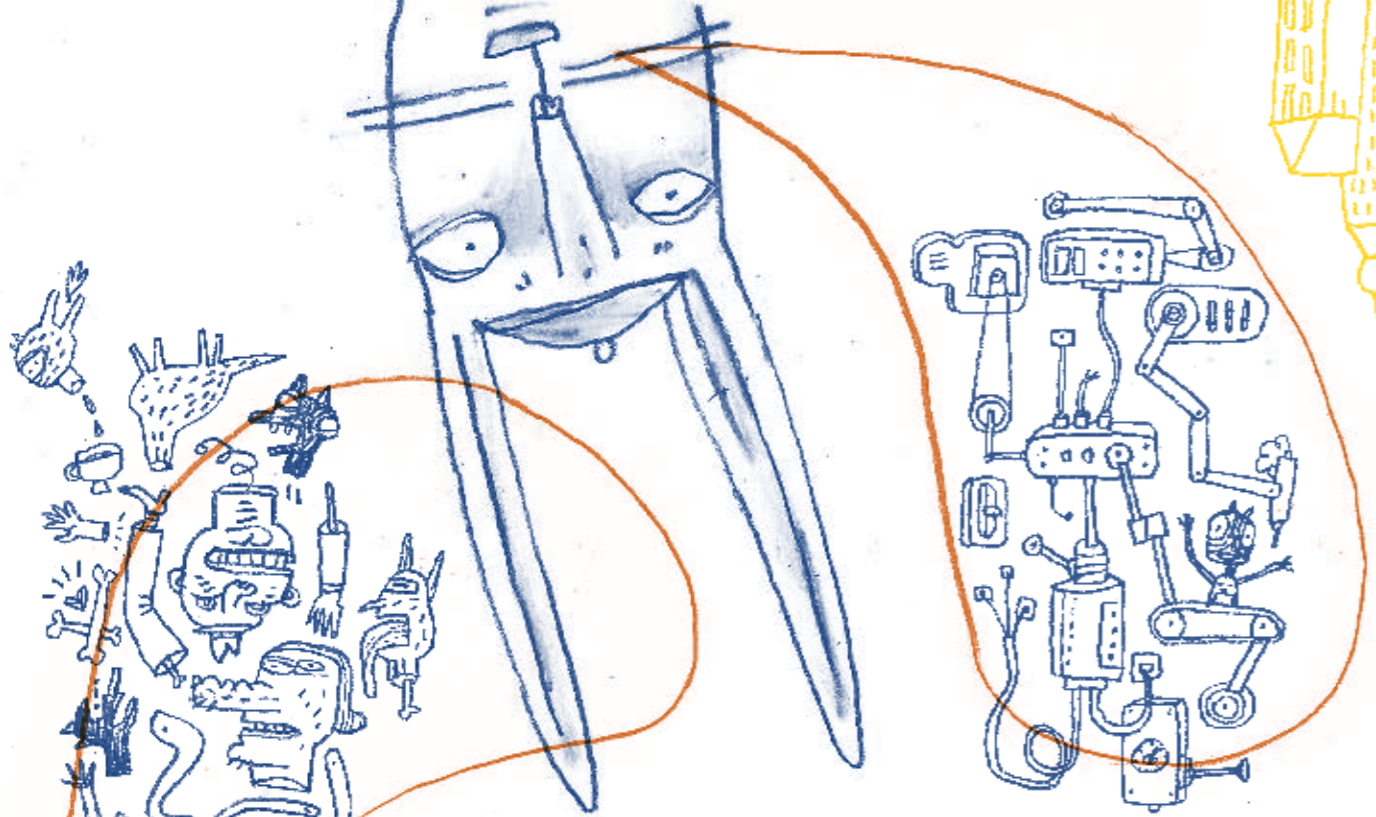
Megyek.

Ki tudja. Hátha tényleg vannak még itt ilyenek. Mint én. Mint Etike. Van egy park, mondjuk. Egy padon ülnek. Vagy csak ácsorognak egy üres oldal közepén. Oda vannak rajzolva, mit tegyenek. És várnak. Elrontott figurák. Egy tevéformájú ló például. Krokodilra hasonlító malac, vízilószerű majom, ilyenek. Másfélére sikerültek. Ott állnak, és töltik az időt. Nem lehet kiradírozni őket, meg kijavítani sem. Várják, hátha jön valaki.

Hátha jövök.

HÁT
HA

Nem száz százalék, hogy ez így van, de ezt mondom.
Szeretek mondani mindenfélét.
Nem tudom, van-e ilyen oldal. Keresem.

Így.
Járom a könyvet, mindig, oda és vissza. Mint akit ezért rajzoltak ide.
Hogy menjen fel-alá. Találjon valamit. Közben nézem, ha adódik
esetleg néznivaló.

Egy ház, egy kávédaráló, egy szemüveg.
Ilyesmik vannak ebben a könyvben.

Egy kaktusz. Egy görbe torony.

© Orchard Literary Agency

Megyek a telerajzolt oldalakon. Mindenféle járókelőket látok.
Idenéznek: egy sétáló nyúl. Semmi extra. Nyúlmenés.
Nyúlszőr. Nyúlfülek. A gondolataimat nem látják. Kutya gondolatok.

Vagy rám se néznek. Minek is. Egy nyúl csak.
Én azért figyelek, hátha észreveszek valamit.
Egy jelet, kis akármit. Ami segít, megmutatja, hova menjek.
Hol várnak. Ha egyáltalán valahol.

A teveformájú ló, a krokodilra hasonlító malac, a vízilószerű majom.
Ülnek egy padon, papírzacskóból esznek valamit. Talán nekik is volna
nevük. Mit tudom én: Laci, Antal, Márta. Effélék. Nem biztos, hogy
szeretnék a nevüket. A Laci ovális, az Antal háromszög, a Márta
mint egy boltív, fordított U betű alakú. Ülnek, zacskóból esznek
valamit.

Mazsolát, mondjuk. Sósmogyorót.

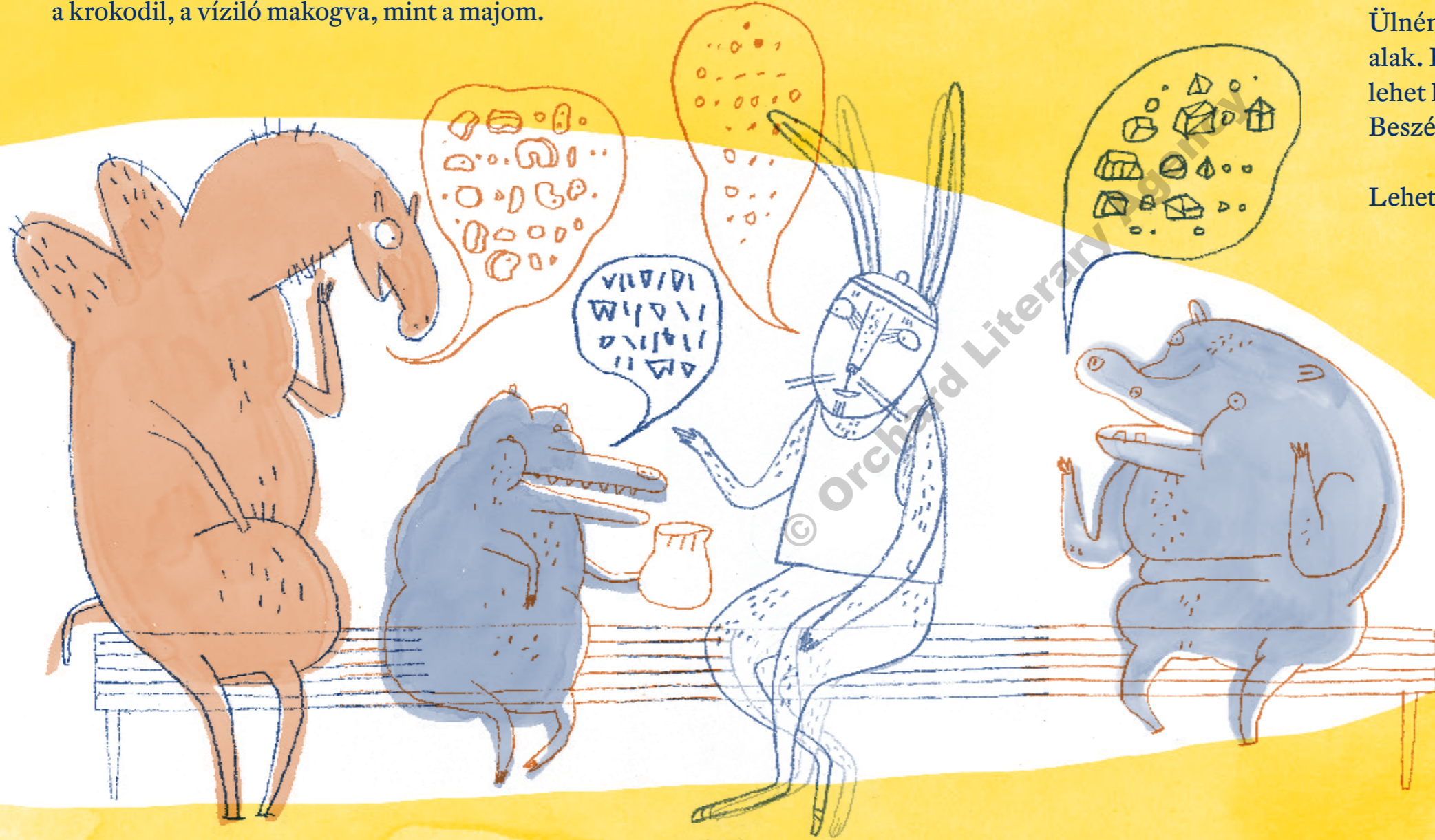
Édes, sós.

Kutya, nyuszi.

Károly, Etike.

Nem tudom, valahogy így. Ilyennek képzelem.
Amikor meglátnak, arrébb húzódnak a padon, hogy foglaljak helyet én is. Na jó. Leülnek, mondjuk. Miért is ne? *Szia, szervusz.* Mondanám a nevem, kutyahangon. Ők is az övéket. Lóhangon a teve, rőfögve a krokodil, a víziló makogva, mint a majom.

Nem biztos, hogy pontosan tudnánk, mit beszél a másik. Furcsa lenne, de nem baj. Mondjuk, odanyújtaná a zacskót az egyik, vegyek én is. Mazsolát. Talán sósmogyorót. Ülnénk ott a padon együtt. Néhány kevésbé sikerült alak. Egy félreeső oldalon, ebben a könyvben. Nem lehet kiradírozni őket, meg kijavítani sem. Beszélgetnénk. Próbálnánk. *Hogy vagy? Köszí.*

Lehet, hogy nem mindig értenénk egymást igazán.

Közben meg néznénk kifelé a könyvből. Oda, ahol minden
tisztá fehér, a semmibe. Lógáznánk a lábunk a padról.
Bámulnánk az elképzelt havazást.
Teveszem, krokodilszem, vízilószem.
Meg nyúlsem, az enyém.
Találgatnánk, van-e ott valaki.
Te. Teszem azt.
És hogyha igen, akkor az kicsoda?

Valaki, aki csak figyel odakintről?
Valaki, aki épp most olvassa ezt a könyvet? Lapozgat benne? Nézi
sorban az oldalakat?
Vagy az a valaki, aki kitalálta ezt az egészet? Írta, amit mondunk,
rajzolta kinézetünk? És most nézi, milyen?

Vagy esetleg aki

A végén, azt hiszem, nem sikerülne kitalálni.
Ülnénk a padon, papírzacskóból ennénk a mazsolát.
A sósmogyorót.

Vagy-vagy.
Is-is.

ISBN 978-963-410-376-9

Megjelent a Tilos az Á Könyvek gondozásában, 2018-ban.
www.tilosazakonyvek.hu

Szöveg és illusztráció © Dániel András, 2018
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2018

Könyvterv: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Rét Viktória
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

© Orchard Literary Agency

© Orchard Literary Agency

RADIR

© Orchard Literary Agency